

Teprve až pokácíte poslední strom, až otrávíte poslední řeku, až ulovíte poslední rybu, přijdete na to, že peníze se nedají jíst.

Indiánské přísloví.

Informace z OÚ

- Dne 24. ledna zemřela ve věku 99 let doposud nejstarší občanka obce Řitka, paní Marie Skřivanová. Čest její památce.
- V sobotu 14. 3. 2009 od 14 do 15 hodin proběhne před říteckým Obecním úřadem očkování psů a koček. Cena očkování: vzteklina – 100 Kč, kombinovaná – 300 Kč
- Změna jízdního řádu linky 448 Dobřichovice - Řitka - Mníšek pod Brdy, platnost od 8. 3. 2009 do 12. 12. 2009
- Dne 28. 2. 2009 od 14. hodin pořádá restaurace Panský Dvůr „Dětský maškarní karneval“. Všechny děti se svými rodiči srdečně zveme.

Kritéria pro přijímání dětí do Mateřské školy Řitka pro školní rok 2009/2010

- 1) předškolní děti, alespoň jeden z rodičů trvale hlášen v obci Řitka
- 2) děti s celodenní pravidelnou docházkou, alespoň jeden z rodičů trvale hlášen v obci Řitka
 - a) dítě, které má v MŠ Řitka staršího sourozence ve školním roce 2009/2010
 - b) nepřijatá děti zapsané u zápisu na školní rok 2008/2009
 - c) dítě matky samoživitelky
 - d) děti v pořadí dle dosaženého věku
- 3) děti s celodenní pravidelnou docházkou, alespoň jeden z rodičů trvale hlášen v obci Líšnice, Černolice
 - a) předškolní děti, alespoň jeden z rodičů trvale hlášen v obci Líšnice, Černolice
 - b) dítě, které má v MŠ Řitka staršího sourozence ve školním roce 2009/2010
 - c) nepřijatá děti zapsané u zápisu na školní rok 2008/2009
 - d) dítě matky samoživitelky
 - e) děti v pořadí dle dosaženého věku
- 4) děti s polodenní docházkou, alespoň jeden z rodičů trvale hlášen v obci Řitka
- 5) děti s polodenní docházkou, alespoň jeden z rodičů trvale hlášen v obci Líšnice, Černolice
- 6) ostatní

V případě, že přijaté dítě k 1. 9. 2009 nenastoupí do MŠ Řitka a zákonný zástupce neoznámí do 2 týdnů důvod jeho nepřítomnosti, bude vyloučeno a ředitelka MŠ Řitka postupuje při přijetí nového dítěte dle daných kritérií.

Zastupitelstvo Obce Řitka může na základě svého usnesení ve výjimečných případech rozhodnout o umístění dítěte do MŠ Řitka mimo rámec uvedených kritérií.

10. 2. 2009 Naděžda Fausová - ředitelka MŠ Řitka

Zápis z jednání konaného dne 10. 2. 2009 v Mateřské škole Řitka

Přítomni :

- místostarostka OÚ Řitka - paní Ing. Ivana Černá
- školská komise OÚ Řitka - pan Václav Rychlík
- ředitelka MŠ - Řitka paní Naděžda Fausová

Program :

- 1) Návrh a projednání podmínek pro přijetí dětí do MŠ Řitka pro školní rok 2009/2010
- 2) Stanovení kritérií pro přijetí dětí do MŠ Řitka pro školní rok 2009/2010. Tato kritéria budou předložena k projednání na nejbližším zastupitelstvu a jeho usnesením se stanou kritéria závazná.
- 3) Rodiče budou mít možnost vyzvednout si k zápisu pořadové číslo s časem, aby se předešlo dlouhému čekání, a to u paní Černé na OÚ Řitka. Informace budou včas oznámeny - nejméně dva týdny před zápisem – letáky, internetové stránky MŠ Řitka.

Podpisy přítomných:

- místostarostka OÚ Řitka - paní Ing. Ivana Černá
- školská komise OÚ Řitka - pan Václav Rychlík
- ředitelka MŠ Řitka - paní Naděžda Fausová

Zápis zapsala: Naděžda Fausová

Řitka dne 10. 2. 2009

Z historie obce Řitka a jejího okolí

Často v těchto člancích získávám informace z knihy Jana Šťastného“Městečko pod Skalkou“. Jan Šťastný byl mníšecký rodák, který se přestěhoval do Řevnic, kde vlastnil a provozoval tiskárnu. Velice miloval zdejší kraj, kterému věnoval svou knihu“Městečko pod Skalkou“ a tak jedině díky jeho knize se můžeme dnes vrátit do historie našeho kraje, přečíst si veselé, ale i smutné příběhy všech těch lidiček, kteří tady žili dávno před námi. Jen díky těmto lidem, jejich práci, jejich snažení a lásce ke svému kraji, uchovala se pro nás, krásná a neporušená krajina s neporušenými lesy, loukami plnými lučních květů, stříbropěnnými potoky, v nichž se za mého mládí proháněly střevele, mřenky, pstruzi a raci. Bohužel, naší nezodpovědnou, bezohlednou a

STAVEBNINY

Jan Mazáč

ŘITKA

V areálu stavebnin:

Veškerý stavební materiál od základů až po komín, včetně sádrokartonového a zatepovacího systému.

Závoz na stavbu.

Pondělí - Pátek: 7 : 16

Sobota 7 : 12

Provádíme stavební práce

Sádrokartony, obklady, dlažby,

zámkové dlažby, terénní úpravy a další.

Internet : www.volny.cz/staveb-ritka

E-mail: staveb-ritka@volny.cz

Tel/fax +420 318 592 198

Mobil: +420 739 308 644

Realitní kancelář

Správa a zprostředkování prodeje nemovitostí

Internet: www.ada-reality.cz

E-mail: info@ada-reality.cz

Mobil: +420 737 287 457

Tel.: + 420 318 590 501

ziskuchtivou činností každým rokem některá z těchto krás z naší krajiny nenávratně zmizí. A tak přemýšlím nad tím, zda jednou budou moci naši potomci napsat něco podobného i o nás. Co myslíte? Protože většinu zajímavých informací, které pro nás zanechal pan Šťastný ve své knize, jsem již použil, zbývá mi napsat něco o něm samotném, s čímž nebudu ale mít moc práce. Přečtěte si dnes vážení čtenáři, co o sobě ve své knize píše sám její autor pan Jan Šťastný:

„Mníšek pod Brdy, tichý a malebný koutek pod Skalkou, je mým rodištěm. Prožíval jsem zde mládí až do deseti let svého věku. Dojmy z mých dětských let přesto, že jsem později navštívil mnoho zemí a světových měst, zůstávají mi obrazem stále nejsilnějším a nejsvěžejším. Mnohé mníšecké dítě, jdoucí do světa za větší skývou chleba, znovu a znovu se vrací v ona místa, kde mu zůstal kousek jeho života. Obraz jeho rodné chalupy, jeho rodného kraje, vždy se mu vynoří ve vzpomínkách v dobách dobrých i zlých. Tak tomu bylo i u mne. Když můj otec přestal v Mníšku provozovat hrnčírství, byl nucen hledat si zaměstnání mimo své rodiště. Přijal místo v Praze, dělal kachlíky v kamnářské dílně na Smíchově. Z kousku pole, asi čtyři strychy na Habrové, byl by otec svoji rodinu neuzivil. Každou sobotu přijížděl domů vlakem ze Smíchova a já a nejstarší sestra Marie jsme mu chodili do Řevnic na nádraží naproti. Mě bylo deset, sestře čtrnáct let.

Sestra, aby měla při chůzi volné ruce, brala si na záda malou nůšku, aby otci pomohla nést na týden nakoupené živobytí, případně otcův pracovní oblek k vyprání. Jak jsem se těšil již od půli týdne na tuto cestu a hlavně na to, až otec vystoupí z vlaku a po přivítání rozbalí - to už jsem nedočkavě sledoval pohyby jeho rukou - papírový sáček s připravenou pochoutkou - krejcarovou makovou houskou a koňský párek. Na víc otci nezbyvalo, když z malé mzdy chtěl podělit pět dětí. Zbytek mzdy, několik zlatek, dával mamince na celotýdenní vydání, výživu a ošacení. Abychom se posilnili na cestu, dal si otec“U Kučinů“ ve výčepu za tři krejcarů malé pivo, mě i sestře dal připít a již jsme šlapali, mnohdy za tmy a deště nahoru ke Skalce.

Jedné soboty, sotva otec vystoupil v Řevnicích z vlaku, sděloval nám radostně:“děti našel jsem v Praze byt, odstěhujeme se“. Skákal jsem radostí, že budeme bydlet v Praze a že budu mít každý den makovou housku. Přitom jsem si vzpomněl na svou první návštěvu Prahy. Bylo to o Jubilejní výstavě. Nebylo mi celých šest let. Na tuto výstavu mi utkvěly dvě vzpomínky, vzpomínka na krásnou fontánu barevných vodotrysků a druhá - už méně příjemnější - na svízelnou situaci, když různé dobroty, kterých mě maminka na výstavě výjimečně dopřála a zásoba hrušek, kterých jsem se pořádně najedl, uspíšily katastrofu, pranic se nehodící k Jubilejní ani k jiné výstavě.

Další nehoda, již poněkud vážnější, se mi přihodila v sedmi letech. V době letního cvičení pochodovalo do Mníšku vojsko s hudbou směrem od Prahy a právě toho dne byl v Mníšku jarmark. Kterýsi občan z Řitky si uvázal krávu, kterou vedl na jarmark, k silnému kaštanu. Je to první strom na začátku obce a dodnes je na něm zavěšen obrázek. Když vojsko vkročilo do městečka, spustila vojenská kapela a jak bubeník silně udeřil na buben, uvázaná kráva u stromu se tak lekla, že přetrhla provaz a při útěku mě povalila a shodila s nalomenou nohou do vedlejšího hlubokého potoka. Tuto vzpomínku na bubeníka a splašenou krávu mám dodnes znát na levé noze.

A ještě jednu z mých klukovských vzpomínek: v pozdním létě, když listí na „Habrové“ již žloutlo a jeseň ohlašovala svůj příchod, hnal jsem na pastvu hejno hus (asi pět) a

„kravičku chudých“ - naši kozu, za křížek směrem k Rymáni. Chudá, kamenitá políčka byla zde již namnoze zorána. Hoši a děvčata ze „Drah“, kde jsme měli chalupu, již tu také pásli. Měli jsme toho dne mít u příležitosti začátku školního roku a na rozloučení s pastvou zvlášť slavnostní ohniček. Ale nebyly to opékané brambory, které jsme sousedu Ochtábcovi pomáhali vždy předčasně sklízet, tentokrát jsme si chtěli popřát slavnostnější hostinu. Hoši, Frantík Řechtáček a Honzík Veselý, postavili ze dvou cihel a dvou železných plátů, které přinesli z domova plotnu. Pepča Zajíčková, jako nejstarší, byla jmenována toho dne kuchařkou. Moje mladší sestra Růžena udržovala oheň. Měli jsme na jídelním lístku lívance. Každý přinesl něco z domova, jen na mléko k zadělání těsta jsme zapoměli. Nu lehká pomoc! Pepča jako kuchařka si dovedla poradit. Vzala starý kastrol, nijak zvlášť čistý, bývala v něm vždy voda pro husy, já přidržel naši kozu za rohy a Pepča ji vydojila tak důkladně, že ze struků již ani kapka mléka nevystříkla. Zadělalo se na lívance, peklo se na plátech lojem pomazaných a hostina byla jak v mníšeckém zámku. To byl můj poslední ohniček na „Habrové“. Husy jsem přihnal domů dobře napasené s velikými volaty a kozu uvázal v chlívku na řetízek. Maminka vařila k večeři brambory s kmínem a místo obvyklé polévky jsme měli mít kávu. Maminka při vaření odskočila podojit kozu. Samozřejmě, že byla bez práce a přinesla hrnek prázdný. Bouře na obzoru. Nečekal jsem ze skromnosti na pochvalu a zmizel. Toho večera mě pak hledala maminka se starší sestrou Marií dlouho do noci, až mě objevily zalezlého za otepí slámy u naší kozičky v tvrdém spánku.

Po přesídlení z Mníšku jsem často vzpomínal na své kamarády a těšil se, když mi otec slíbil: „Budeš-li hodný, pojeděš se mnou do Mníšku“. Dojížděl tam občas dohlédnout na náš skromný majetek. A jako tenkrát, tak i dnes po padesáti letech se těším při svých procházkách ze Řevnic na Skalku, shlédnout úchvatné mníšecké panorama, které se z těchto výšin otevírá každému poutníku, a v milém vzpomínání pohlížím v ta místa, kde jsem prožíval své mládí.

*Dokončení v následujícím vydání „Řiteckého zpravodaje“.
Z knihy „Městečko pod Skalkou“ vybral a upravil Dvořák Ant.*

6. únor - Sv. Dorota

Podle legendy žila ve 4. století v Kappadocii. Odmítla vzdát se víry a byla odsouzena k smrti. Když v zimě kráčela na popraviště, řekla těm, kteří ji doprovázeli, že se těší do ráje, kde kvetou květiny, a zraje ovoce. To zaslechl úředník Theofil, který se rád křesťanům posmíval. Přistoupil k ní a ironicky odvětil, aby mu neopomněla z ráje květy a ovoce poslat. Krátce poté přistoupilo k Dorotě neznámé děcko a podalo jí tři růže a tři jablka, které Dorota obratem poslala Theofilovi. Ten se zmateně rozhlédl po pusté krajině zaváté sněhem, z níž ovoce nemohlo pocházet, a uvěřil v Krista. Pro něj byl později i on sám sťat mečem. V řeckém světě je zcela neznámá a v katolickém se úcta k ní objevuje poměrně pozdě, zhruba až v sedmém století. Mezi českým lidem byla v minulosti ve velké vážnosti, jak svědčí i staročeská verze legendy o jejím umučení, sepsaná ve středověku podle latinské předlohy zvané „Legenda aurea“. Z církevních legend se v průběhu let utvořil zvyk „chození s Dorotou“, původně šlo o občůzkové hry, předvádějící trápení a vykoupení svěťice, jež se později staly volnou lidovou zába-

vou. Masky, oblečení a texty, zachycené v 19. století, jsou obvykle zkomoleným ohlasem původní podoby her o sv. Dorotě. Ve většině se vyskytují stejné postavy - Dorota, Theofil, král, čert a kat. Podstatně více zpráv o hře je z 19. století doloženo na Moravě, časté jsou také z jižních a jihozápadních Čech. Ve hře účinkovala spíše mládež či děti. Součásti převleků bývaly podobné - královská papírová koruna, dřevěný katovský meč, bílý panenský plášť Doroty, kožich a rohy čerta. Také jednotlivé pasáže hry se v různých místech podobají, téměř pravidelně hrával čert s katem karty o královu duši, kat na popravišti spílal Dorotě, smrt sv. Doroty byla vykoupena potrestáním krále.

Dvořák Ant.

Bloudění a návraty.

Volné pokračování příběhu „Kolo“, který byl vydán v minulém čísle „Řiteckého zpravodaje“.

Od té chvíle, co jsem se rozloučil se svým prvním kolem uběhlo již čtyřicet pět let. Tehdy bych nikdy nevěřil, že se k jízdě na kole ještě někdy vrátím. Stačilo však, aby uběhlo nějakých patnáct let mého života a já stál před milou „povinností“, znovu na jízdni kolo nasednout a od té doby jezdím na kole dodnes. Zapříčinil to můj tehdy dvouletý syn, který již v tomto věku začal malé dětské kolečko, které dostal k Vánocům, docela obstojně ovládat, byla to moje práce, naučil jsem ho to já a byl jsem na to také právem patřičně hrdý. Ježdění mého syna na kole mělo však i svá úskalí. Pochopitelně nechtěl být stále jenom doma na zahradě, ostatně tam na ježdění nebyly ani ty správné podmínky. Kolo ho táhlo ven, na cesty, ulice, silnice a jak měl příležitost, okamžitě i s kolem od domu zmizel. Tehdy nebyl na těchto komunikacích takový provoz jako dnes a řidiči byli ještě ohleduplní, ale stejně mi nezbývalo nic jiného, nežli mu při těchto vyjíždkách dělat doprovod. Byly to krásné a příjemné chvíle mého života a já na ně dodnes velice rád vzpomínám. Kde však vzít kolo? Moje krásné kolo z mládí bylo darováno jiné osobě a tak ho již dávno odvál vánek času do nenávratna. Bohužel se i podstatně změnilы podmínky k zakoupení kola nového a to k horšímu. V Praze a v jiných městech a městečkách se sice nacházelo dost obchodů s názvem „Jízdní kola - šicí stroje“ a možná, že to bylo i naopak, ale jedno bylo jisté. V tomto obchodě jste žádné zboží uváděné na vývěsní tabuli, nikdy a nikde neviděli a tudíž ani nekoupili. Když jste do obchodu vešli a zeptali se na zboží, které se zde mělo prodávat, prodávající na Vás udiveně hleděl a jeho pohled Vám výmluvně dával najevo, zdali jste se náhodou nezbláznili. V těchto obchodech byl sortiment zboží, které se zde nechalo koupit v podstatě všude stejný. Na kola to byla pumpička, zvonek, občas plášť, duše a ventilký, následovala plechová mačkácí olejníčka, ta byla pro kola a šicí stroje společná a to již bylo vše. Teprve po dlouhém běhání po těchto obchodech jsem se od zasvěcené osoby dozvěděl, že je to zbytečné. Je prý třeba najít člověka, který je spjatý s prodávčem a zařizuje mu obchody „kšefty“, jak se tenkrát říkalo. A byla to bohužel pravda. I mě se konečně podařilo takového člověka sehnat a za úplatek, o který si řekl jsem měl za týden doma kolo, které se nedalo nikde sehnat. Bylo to kolo skládací, značky „Liberta“ hit té doby a stálo 1300,- Kčs, o výši úplatku nemluví. Teprve nyní začaly ty krásné vyjíždky. Postupně jak můj syn vyrůstal, měnila se i velikost jeho kola, vždy koupeného z druhé ruky a s tím se současně měnila i délka trasy našich vyjíž-

děk. Nejraději jsme však skoro každý letní den jezdili navečer trasu Čisovice, Bojov, Spálený Mlýn, Vandrlice rybník, Líšnice, Řitka. Nikam jsme se nehali a projížďku si dokonale vychutnávali. Občas jsme se zastavili na bojovském nádražičku, kde je i pěkná hospůdka. Seděli jsme před ní na lavičce, syn popíjel limonádu, já pivo, ukusovali slané tyčinky a čekali, až přijede červený motoráček a přiveze letní hosty. Nejlépe zde ale bylo, když na dvoře hospůdky rozkvetly lípy. Ta vůně, bzukot včel, a když se k tomu ještě přidala melodie, hraná na kytary trempy, tak teprve potom to byla ta správná podvečerní idylka.

Přijďte si k nám pro nové kolo

**Kola
Štorek
Řevnice**

e-mail: storek@kola-sport.cz

www.kola-sport.cz

tel. 2 5772 13 13

Komenského 92

Řevnice

po-pá 8-18

čt 8-20

so 8-12

ne 14-17 duben - srpen

KOLA
horská
trekingová
silniční
dětská

JÍZDNÍ KOLA

**PŘÍSLUŠENSTVÍ
NÁHRADNÍ DÍLY**

platební karty

splátkový prodej i bez navýšení

AUTHOR

MERIDA

SPECIALIZED

HARO

RAVO

Čas ale letěl rychle jako voda a můj syn dorostl na velké kolo. Stejným způsobem, jako jsem před pár lety koupil pro sebe kolo skládací, koupil jsem jemu kolo značky „Favorit“. Tím ale na naše společné projížďky dolehl problém. Na svém skládacím kole jsem pochopitelně nemohl konkurovat rychlostí závodnímu kolu „Favorit“. Je pravda, že na mě můj syn vždy rád počkal nebo jel pomaleji se mnou, ale pochopil jsem, že z takové vyjížďky nemám žádné potěšení ani já, protože jsem se hnal jako „chrt“ a ani on, jelikož zdaleka při takové jízdě nevyužil možnosti svého nového kola. Zbývalo mi jediné, odložit skládací kolo a pořídit si kolo podobné tomu, jaké nyní vlastnil můj syn. Na další nové kolo jsem ale již neměl peníze a také žaludek, abych stále dával nějakým darebákům úplatky. Proto jsem se rozhodl, že si přes zimu postavím své kolo sám.

Doma jsem měl již spoustu náhradních dílů, byly to dary smetišť a různých skládek, ale i součástky, které mi z dobrého srdce darovali někteří mí kamarádi. „Právě vidím, že se ve vašich tvářích objevuje úsměv a tak Vás musím ujistit, že tyhle součástky, které jsem vlastnil, byly v této době, kdy se na kolo nedalo koupit vůbec nic, velikou vzácností“. V tomto problému postavit si kolo jsem ale rozhodně nezůstal sám, i někteří

moji kamarádi ze zaměstnání se rozhodli pořídit si takovýmto způsobem jinak nedostupné kolo. A tak přičiněním našich zručných rukou, možnostmi, které nám poskytoval podnik, kde jsme pracovali a za přivřených očí uznalého a hodného pana mistra, který celý náš problém velice dobře chápal, se začaly staré díly jízdních kol měnit na díly často lepší nežli nové. Tak třeba, starý oprýskaný rám závodního kola byl zkrácen, aby odpovídal té nejnovější konstrukci, dostal i novou barvu „metalízu“. Přední vidlice byla též zkrácena a její dolní ohnutí patřičně narovnáno, místo barvy se leskla tím nejlesklejším chromem. Nechci Vás ale dále unavovat popisem oprav, jen musím dodat, že všechny díly byly podobným pečlivým způsobem renovovány a některé byly vyrobeny i nové. Do této naší aktivity najednou zasáhla jako blesk z čistého nebe událost všech událostí, „Sametová revoluce“. Za nějaký čas po ní se začaly jako houby po dešti objevovat soukromé obchody se vším možným. V Berouně se objevil první obchod s horskými a silničními koly a pochopitelně i s náhradními díly, bylo to první „Cyklocentrum“. Současně se vznikem těchto prodejen se začala mezi Čechy šířit nová vášeň, byla to cykloturistika a to zejména na „horských kolech“, která byla pro nás tehdy novinkou. S kamarády jsme se dohodli a jedno odpoledne po zaměstnání usedli na Smíchovském nádraží do vláčku a vydali se směrem na Beroun s úmyslem navštívit ten vyhlášený a všemi vychvalovaný obchod pro cyklisty.

A světe div se, měli zde opravdu všechno, co si jen srdce cyklistovo mohlo přát, chodili jsme mezi vitrínami a regály, okukovali vystavená kola, jaká jsme ještě v životě neviděli a byli poblouznění jak „Alenka v říši divů“. Když jsme se z poblouznění probrali a pochopili, že to je opravdu skutečnost a ne sen, postavili jsme se k prodejnímu pultu a každý jsme si koupil co mu ještě scházelo k dostavbě kola. Já jsem si koupil ráfky, dráty na výplet kol, pláště a duše. Všichni jsme odcházeli z obchodu spokojeni a měli úplně vše, co jsme si přáli a k tomu ještě něco navíc. Ve výborné náladě a na oslavu dobrého pořízení jsme zašli do hospůdky na výtečný gulášek a dvě pivka, to bychom nekulhali. Potom již rychle na vlak a hurá domů. A zde již začíná druhá část mého příběhu. Vláček se rychle blížil ku Praze, když se mě jeden z kamarádů zeptal: „Pojedeš s námi, nebo tady někde vystoupíš a domů půjdeš pěšky“? Vzpomenul jsem si na nového autobusového dopravce, který právě začal jezdit na trase Praha - Dobříš místo dřívějšího ČSAD. Vzpomněl jsem si na to, jak určitě přijede s vymrzlým autobusem „jenom“ o půl hodiny pozdě, a já se budu radovat, že vůbec přijel a že mě při troše štěstí možná doveze i domů. Pustil jsem rychle tohle uvažování z hlavy a prohlásil: „Vystoupím v Řevnicích, přes kopec to mám domů kousek“. „Pojeď s námi, za chvíli bude tma a v lese zabloudíš“, podotkl druhý kamarád. „Znám cestu domů i poslepu, odpověděl jsem“. Dodnes nevím, kdo to za mě tenkrát mluvil, zda ty dvě pivka, nebo moje ješitnost, že se mě, „znalci“ zdejší krajiny někdo pokouší radit, co mám dělat. Jak jsem řekl, tak se i stalo. V Řevnicích jsem vystoupil s taškou na rameni a s ráfky a pláští v ruce a pořádně jsem do toho šlápl. Za chvíli jsem byl již nad lesním divadlem. Když jsem přecházel silnici Mníšek - Řevnice nad známou zatáčkou „vlášenkou“ a chystal se vstoupit do lesa, byla již úplná tma. Zadržán jsem se zastavil a pochválil se, jak dobře jsem to vymyslel, vždyť za chvíli budu doma. Po obloze se hnaly temné mraky, mezi kterými občas prohlédly dolů zářící hvězdy. Noční mráz začal pomalu oblékat krajinu do bílé jinovatky, která mi tiše pochrupevala pod nohama. Vzkročil jsem na lesní cestu. Na odkryté části oblohy zářil po mojí levé ruce velký vůz a nad ním mihotavým svět-

lem „polárka“. Znovu jsem rychle vykročil, pruh světlé oblohy mezi korunami stromů nad cestou mě spolehlivě vedl. Zřejmě moje ješitnost ke mně znovu promluvila, „dobře si to vymyslel, když to takhle bude pokračovat, jsi za chvíli doma“. Po chvíli chůze se stalo něco, co jsem nečekal. Pod mýma nohama zmizel tvrdý povrch cesty, která se změnila ve stezičku. Větve v korunách stromů se propletly a světle zářící pruh oblohy, který mne až doposud vedl, zmizel. Byl jsem sám v temném, mrazivém lese a nezbývalo mi nic jiného, nežli jít stále do kopce a tak překonat brdský hřeben a občas, když mraky na chvíli odhalily hvězdičky, zkontrolovat, zda mám polárku po své levé ruce. Kopec byl příkrý, co chvíli se pod mýma nohama uvolnily kameny a s rachotem a nárazy do stromů se valily dolů. Občas se ozval dusot vyplašené lesní zvěře a já měl pocit, že se na mě řítí stádo divočáků nebo jelenů. Náhle se mi postavila do cesty hustá smrčina, nezbývalo nic jiného, nežli ji šikmo svahem obejít. Husté, nízké mlází mi podráželo a drásalo nohy, a co chvíli se se mnou přetahovalo o ráfky a pláště, které jsem nesl v ruce. V některých místech mi šlahouny ostružin svazovaly nohy jako provazy a já se nestačil zvedat ze země, sotva jsem popadal dech a často odpočíval. V těchto chvílích jsem vždy odhadoval, kde se asi nacházím. To se mi ale nedařilo a i když jsem tento les znal docela dobře za dne, tak v temné noci byl úplně jiný a já nebyl schopen se přesněji zorientovat. Pokračoval jsem ve výstupu do stráně, cestu mi přehradila další smrčina, kterou jsem kvůli udržení směru obešel opačným směrem oproti té předchozí, a potom smrčin následovalo ještě několik. Obcházel jsem také skaliska, která mi křížila cestu, moje nohy klouzaly po namrzlém listí a zapadaly do děr mezi kameny. V nízkém křoví, které mi strhávalo popruh tašky z ramene jsem vyplašil několik nocujících bažantů a při jejich vzletu jsem se vždy příšerně lekl, jejich hlučný vzlet vyvolal řetězovou reakci a všude v okolí startovali do noci bažanti. To nebylo ale nic oproti strašidelnému skřeku, který vydal několikrát nad mou hlavou, kdesi v korunách stromů noční pták a při kterém se mi zastavovala krev v žilách. Tehdy jsem pochopil, proč se naši předci báli „Hejkala“, nejznámějšího strašidla brdských lesů a očekával jsem, kdy se mi tohle strašidlo usadí za krkem a začne svými spáry drápat moje záda. Náhle se konečně prudký svah, do kterého jsem usilovně stoupal, začal poznenáhlu měnit v rovinu a po chvíli již moje nohy sestupovaly ze svahu. Zde se mi zase pro změnu pletly do cesty smrčky různé velikosti, vyrostlé z náletů semen stromů vysokého smrkového lesa, kterým jsem právě procházel. Konečně moje nohy došláply na tvrdý povrch cesty, odhadoval jsem, že je to cesta hřebenová. Potřeboval jsem po ní dojít na rozcestí „U Šraňku“. Byl zde ale maličký problém, musel jsem se rozhodnout, zda ono rozcestí leží od místa, kde jsem se právě nacházel vpravo nebo vlevo. Znovu jsem si představil ve svojí mysli, kudy jsem asi šel a rozhodl jsem vykročit na levou stranu. Dnes mohu říci, že to bylo dobré rozhodnutí. Asi po deseti minutách chůze, veden pouze tvrdým povrchem cesty, na který došlapovaly moje nohy, jsem došel na malé prostranství, které jsem několikrát obešel, abych zjistil, kde vlastně jsem. Bylo to překvapení, stál jsem na rozcestí, které jsem hledal. Vydal jsem se po cestě, která odbočovala z tohoto rozcestí vpravo. Po chvíli chůze se cesta sklonila z prudkého kopce a moje chodidla jen stěží hledala mezi kluzkými kameny schůdná místa, náhle začaly mezi stromy problikávat modrá světýlka, bylo to veřejné osvětlení mojí milované vísky. „Sláva“, jsem konečně doma.

Tuhle dobrodružnou a strašidelnou noční cestu lesem, která mě měla ušetřit čas, jsem nakonec šlapal dvě a půl hodiny. Vyhladovělý a vysílený jsem se doma vrhl na večeři a

**Hledáte prostor na posezení s přáteli?
Chcete si pochutnat na pravé, nefalšované české zabijačce?
Ženíte syna, vdáváte dceru?
Trápí Vás tyto otázky?**

Potom zbystřete pozornost, prozradím Vám tajemství, které odpoví na většinu těchto otázek.

V každé vesnici v českých krajích je odpradáвна nějaká ta hospoda, nálevna, restaurace či hostinec. Český člověk je tvor družný a veselý, a proto velmi rád využívá každé příležitosti, aby se podělil s kamarády o své radosti i strasti. Ne nadarmo se říká, že „Nejlepší kšefty se udělají v hospodě“. Jednu takovou rázovitou hospůdku znám.

Pro „štangasty“ má kout, kde mohou probírat své problémy a popíjet své „Krušovice“ nebo dovozový „Heineken“. V přílehlé jídelně je zase možnost téměř po celý den holdovat dobrému jídlu s nefalšovanou českou kuchyní. Od Března letošního roku jsou v nabídce speciality jako pečené kachny, krůty či vepřová kolena.

Mládí, kteří neúnavně chtějí poslouchat nejnovější hity, mohou využít další místnost, a vybírat na „JukeBoxu“ oblíbenou hudbu nebo sledovat velkoplošnou televizi.

Pro uzavřenou společnost je k dispozici oddělený salonek se samostatným barem. Tady se často konají i nejrůznější společenské akce. Dětský koutek, který je součástí salonku, umožňuje posezení i rodin s malými dětmi.

Pokud hospůdku navštívíte v létě, užijete si nádherné kulisy staročeského dvora s příjemným posezením pod širým nebem.

Zbývá jen prozradit, kdeže se nachází. Nebudete hledat dlouho. Zde ji každý zná a každý ochotně ukáže.

Restauraci „Panský Dvůr“ najdete v Řitce na Pražské ulici.

Přeji i Vám dobrou chuť a jen samé hezké zážitky.

Kontakt:

Pražská 34, 252 03 Řitka
mobil: +420 777 012 902
e-mail: info@pancak-ritka.cz

**Pro další informace navštivte
webové stránky na adrese -
<http://www.pancak-ritka.cz>**

po ní jsem si udělal velikou radost. Vypletl a vycentroval jsem obě kola. Zakoupené ráfky a dráty tak po strastiplné cestě lesem zaujaly své pravé místo. Obul jsem pláště s duší a obě kola napumpoval. Kola jsem namontoval do vystrojeného rámu a svůj výtvar opřel o stěnu jídelny, sám jsem si sedl na židli a koukal. Tak krásné kolo jsem ještě neviděl, byl to výtvar mých rukou, mé oči se pásly na zelené metalízové barvě a zářily leskem chromovaných a vyleštěných hliníkových součástek. Představoval jsem si, jak na tomto kole najedu tisíce kilometrů nádhernou krajinou nejen doma, ale i v zahraničí, dnes mohu říci, že ta představa se mi do puntíku splnila. Zvedl jsem se tenkrát ze židle a šel spát, ráno mě čekala cesta do práce promrzlým autobusem, který jezdil stále minimálně o půl hodinu pozdě. Blížila se půlnoc.

Dvořák Ant.

Zimy a historie.

Zimy teplé.

Zimy posledních let jsou mírné až teplé. Například dny 5., 6. a 7. ledna roku 1999 (+13, 8°C). Dny 10., 11. ledna 1991 (+15,8°C) a další lednová data drží rekordní teploty od začátku měření teplot, to je od roku 1770. V živé paměti máme i teploty roku 2007 od 18. do 22. ledna s maximem +15,4 °C. Rok 2004 drží rekordní teplotní dny 4., 5., 6., 7. února. 8. února 1990 bylo dokonce +16,8°C. Den 12. ledna 1993 byl se svými +17,4°C nejteplejším lednovým dnem tohoto roku. Den 25. února roku 1990, kdy bylo naměřeno +18,5°C se stal nejteplejším únorovým dnem za 238 let měření.

Zimy kruté.

Nejstarší klimatická pozorování v našem kraji jsou zaznamenána mnichem Sázavského kláštera, který popisuje zimu roku 974 – 975 za těžkou.

Výjimečně chladný byl rok 1012, kdy zamrzl i Bospor a led se objevil i na Nilu.

V roce 1048 zamrzl Balt a smečky vlků ze Skandinávie pronikaly do Dánska.

Roku 1179 mimořádně mrazivá zima, vinice vymrzly až do kořenů, nastalo veliké hynutí dobytka.

Roku 1306, citace z islandské kroniky: průliv mezi Islandem a Grónskem zamrzl a led nepovolil celé léto. Žádná ze 190 vikingských osad tuto zimu nepřežila.

Zbraslavská kronika 1322: téhož roku převeliké povodně. Řeka Mže (Berounka) sedmkrát vystoupila ze svého koryta.

1543 tento rok je pamětihodný strašlivou zimou a hojností sněhu (A. Strnad), od roku 1543 šlo za sebou šest tuhých zim.

Roku 1598 byla neuvěřitelná zima, mnoho lidí bylo napadeno vlčími smečkami, napadlo velké množství sněhu.

1694 – 1695 tato zima je evropskými klimatickými historiky označována za zimu číslo 1 – od Portugalska až po východní Evropu nejstudenější zima 17. století. Mrazy začaly již v říjnu, v prosinci vyvrcholily a trvaly až do počátku března, zima byla neuvěřitelně dlouhá.

Roku 1740 přišla zima zvaná „hrozná“, „sibiřská“, „laponská“, „grónská“, je nejstudenější zimou klementinské řady pozorování a nejtvrdější zimou 18. století, trvala od 1. listopadu 1739 do 10. března 1740. Nejmrazivější byl 9. leden, kdy v Německu bylo naměřeno –40°C, takže se dlouho říkalo „čtyřicítková zima“. Kronikáři píší: „Cestující

a postilióni zmrzli přímo ve vozech, koně umírali sotva dorazili k městským branám, většina mladého dobytka pomrzla, pernatá zvěř uhynula“.

Zima roku 1799 je druhou nejkřutější zimou klementinského pozorování, z toho leden byl nejchladnějším lednem až dodnes.

Rok 1838, tvrdá zima. Spolu s roky 1829, 1864 a 1871 nejchladnější zimy 19. století.

Katastrofální zima roku 1929, jejíž osmdesáté výročí si letos připomínáme. Únor tohoto roku byl nejmrazivějším měsícem za 238 let. V Českých Budějovicích - Litvínovicích klesala teplota na -42°C , v té době byla průměrná teplota v Grónsku o 5°C vyšší a průměrná teplota v Antarktidě, na jižním pólu činí v únoru $-40,6^{\circ}\text{C}$. Mráz v Praze vyvrcholil 11. února při $-27,1^{\circ}\text{C}$, přitom dlouholetý průměr k tomuto dni je $+1,7^{\circ}\text{C}$, rekordní mrazy trvaly až do 22. února. Mrazivé počasí vydrželo až do poloviny dubna. Tato zima zdecimovala stavy zvěře, ptactva, zničila ovocné stromy a polovinu stromů a keřů v Průhonickém parku, což již nikdy nebylo plně nahrazeno. Ing. J. Pinc, současný nestor našich lesníků (102 let), sloužil tehdy na Hluboké nad Vltavou a vypráví, jak jihočeští sedláci otevírali stodoly na humna (zadní vjezd), aby se tam uchýlovala některá zvěř, zejména koroptve.

KOSMETIKA MASÁŽE
PEDIKÚRA MANIKÚRA

WWW.RELAXACNISALONLENKA.CZ

kosmetické ošetření léčebnou francouzskou kosmetikou zn. Gernetic a Esthederm
péče o obličej i bez mechanického čištění
léčba akné, depilace
výrobky pro domácí péči o pleť
celotělové zábaly na zpevnění, zeštíhlení
modelace a zpevnění poprsí
masáž horkými lávovými kameny
relaxační masáže

 Lenka Brožová
zdravotní sestra
K Varadovu 251, Řitka
tel. +420 604 877 650
brozova@relaxacnisalonlenka.cz

Na Silvestra a Nový rok jsme si mohli připomenout 30let od prudkého zvratu počasí. Na Silvestra 1978 odpoledne dosahovaly teploty v jihozápadním proudění až $+15^{\circ}\text{C}$, během Silvestrovských oslav se začalo silně ochlazovat a když jsme se na Nový rok 1979 vzbudili, bylo všude bílo a teploty poklesly na -15°C až -20°C . Bylo to vlivem studené fronty, která s extrémní rychlostí vtrhla do Evropy. Ve východních Čechách zaznamenali na jedné stanici rekordní pokles teploty, kdy během dvanácti hodin poklesla teplota o 34°C . V povrchových dolech bagry a nakladače zabořené do bahna zamrzly, uhlí na haldách zamrzlo, naložené vagóny s uhlím zamrzly, polabské čluny s uhlím pro Chvaletickou elektrárnu zamrzly. Vlaky měly velké problémy, následovaly časté výpadky elektřiny. Mnohé továrny i úřady přestaly pracovat, děti dostaly takzvané uhelné prázdniny. Deset dnů lidé bojovali o holé přežití, ale nakonec jako vždy předtím tyto problémy překonali. Přišlo jaro a vše se vrátilo do normálu.

Z dobřichovických „Informačních listů“ vybral a upravil pro „Zpravodaj obce Řitka“ - Dvořák Ant.

Z politiky ...

Hrablo na obecní neschopnost

Po napsání článku Štěpána Kotrby o robotě na sněhu pod názvem "Senátor Kubera konečně něco udělal pro obyčejné lidi" se rozpředla živá polemika autora se čtenáři. Její nezasněžené dílčí výsledky si můžete přečíst..

Miroslav Štěřba

Nevím, kde žije Štěpán Kotrba, ale ve Zlíně není město schopno okamžitě uklidit veškeré chodníky mezi domky, a stejně tak na našem sídlišti. Mechanizací lze zajisté vyčistit hlavní trasy chodníků, nicméně odbočky k domům, často komplikované schody, si lidé uklidí, jakmile je to nutné. Místo babiček, jak je zde zvykem, uklízejí mladí, podle rozpisů bytů maximálně dvakrát za rok. Před odchodem do práce, do školy.

Jestli si Štěpán Kotrba myslí, že město bude mít po ruce stovky brigádníků, kteří nastoupí místo občanské aktivity, tak jediné za neskutečně marnotratného utrácení veřejných prostředků. Bude nutné místo oprav chodníků atd. utopit prostředky nákupem mechanismů, aby se v časovém limitu naplnila litera zákona. Přitom kolik dnů v roce padá sníh? Stroje budou rezivět, některé zimy se na ně nedostane, a jejich nákup opět rozšíří často nedostatečně kontrolované aktivity radních. Představa, že bude více práce pro chudáky je vhodná tak pro čtenáře Zámku a podzámčí Boženy Němcové. Navíc se podaří odstranit funkční systém. Místo „bruselského“ dirigování lokálních problémů preferuji řešení, ke kterému dojdou občané bez pánů Kuberů. Ať si v zastupitelstvech spočítají, co je bude realizace zákona stát a seznámí s tím své občany. Demokraticky.

Štěpán Kotrba

Nemám nic proti demokracii. Nicméně lobbující pracovník kanceláře Svazu měst a obcí se přiznal, že stát „ušetřil“ 30 miliard ročně a v této hodnotě přikázal povinnosti jedné skupině občanů. Také nechodím odklízet sníh na letištní ranvej v Ruzyni, aby se někdo mohl dostat „bez víza“ do Ameriky.

Smluvně zajištěný úklid neefektivní nemusí být. Když bude obec moudrá. Nicméně demokracie vaše končí tam, kde začíná ta moje.

Mám-li pozemek, mám povinnost se o něj starat. Nemám-li pozemek, nemám povinnost se o něj starat. Logické a prosté, milý Watsone. Můj chodník okolo mého pozemku to není. A přesto ho musím uklízet. Proč? Jinak dostanu pokutu a jsem zodpovědný za zlomené nohy pražských / libereckých blondýn, co lezou do sněhu v lodičkách. Rozkopat chodník a učinit ho neschůdným nemohu... Není to můj majetek. Platil bych opravu. Ani držku těm blondýnám v lodičkách, když každý soudný vyjde ven v pohorkách. Nestarám se o své sousedy (ani o Pozemkový fond) a oni se nestarají o mě. Nezajímá mne, co je s chodníkem v zimě. Argument Jan Potměšila je demagogický stejně jako argument soudu. V zájmu vlastníka DOMU není uklízet silnici. Ani chodník. To je veřejný zájem všech, definovaný vlastnickým právem k silnici a chodníku. Vlastníkem je obec/stát. Když chci postavit na tomtéž chodníku lešení k opravě SVÉHO domu, musím radnici/státu platit za každý metr čtvereční. Až mi rozpor mezi těmito povinnostmi vysvětlíte v souladu s českou ústavou, nadřazenou všem ostatním zákonům i rozsudkům Nejvyššího správního soudu, budu vám vděčen.

V nákladech bydlení mám (jako majitel i jako nájemník) zahrnutu službu odklizení odpadků. Město zaměstnává popeláře. Nechce ode mne, abych svým autem odvážel odpadky na skládku. V nákladech bydlení mám zahrnuto vodné i "stočné". Město po mě nechce, abych si kopal svou studnu. A město zajišťuje čistírny odpadních vod. Nenutí mne chodit na hnůj za domem vystrkovat půlky. A proto i na sněh a břečku najde město recept, ne nepodobný tomu socialistickému: obvodní podnik bytového hospodářství, zaměstnávající odklizením sněhu, zametáním listí a vajglů na chodnících, či jinými komunálními činnostmi mnoho z těch nezaměstnaných, kteří jinak nemohou dlouhodobě sehnat práci. A chtěli by. Romové, bezdomovci, Ukrajinci a jiní sezónní dělníci v době ekonomické krize apod. Nebudou se ožírat rvát v nálevnách, hrát hazard a budou poctivě pracovat. Vydělají si buď jako brigádníci k dávkám a nebo na plný úvazek. Pak přestanou být nezaměstnaní. Prostě rezervní armáda neškolených pracovních sil - dělnická třída 21. století. Čest práci. Obec je povinna se starat i o nezaměstnané. Na tom civilizovaném západě, který nazýváme Západ, se tomu říká *social responsibility* - česky prostě a jednoduše odpovědnost. Pokud bude obec moudrá, zřídí k tomu ještě řemeslnickou dílnu pro obecní meloucháře. A získá tak službu, kterou uvítá každá babička, když potřebuje dotáhnout kapající kohoutek či opravit sifon u umyvadla, přitlouct poličku. Zavolá na "národní výbor" a tam jí pomůžou. Pokud bude obec hloupá, bude tvrdit, že trh vyřeší vše. Nemám nic proti tomu, aby majitel domu na radnici demokraticky prohlásil, že přebírá zodpovědnost za chodník u svého domu sám. Tím podepíše smlouvu o provedení práce. Třeba za sníženou daň z domu. Nebo za občasné poskytnutí malé mechanizace k údržbě zahrady. Zaměstná svého domovníka. Protože potřebuje domovníka a potřebuje pro něj práci. Nebo vezme hrablo do ruky sám, když domovníka neuživí. Proč ne. Nebo sníží někomu ze svých nájemníků nájem a on se tuto práci zaváže dělat. Ale odpovědnost před pojišťovnou za zlomené hnáty bude mít obec, a v tu chvíli se onen majitel nebo jeho domovník či nájemník (ten kdo podepsal) stane obecním zaměstnancem na pevný úvazek a smlouvu o provedení práce (nelze ho tudíž zavázat odpovědností nad rámec smluvené mzdy, odpovědnost za škodu má obec), obec bude díky tomu pojištěna proti zlomeným nohám a před majitelem domu nebude každý sněhový poprašek narůstat do rozměrů strašidla doživotní platby zmrzačené blondýně v lodičkách. Strojně traktorovou stanicí malé sněhové mechanizace uživí každá, i sebemenší obec a v létě ji za poplatek či za zimní protislužbu může půjčovat zahrádkářům. Stejně teď je obec povinná uklízet ty chodníky, u nichž vlastní dům. Takže základ STS už má... Pan Štěrba i pan Wagner i dál mohou ráno vstávat klidně i půl šesté a hrabat, a hrabat. A já budu v klidu spát do devíti.

Za tuto právní konstrukci zaslouží ode mne, levičáka, senátor ODS dík. Zaslouží si ho i od všech majitelů domů a domků, družstevníků a členů společenství vlastníků i nájemníků bytů obecních, doted' dík lenosti a pohodlnosti obcí a měst robotujících na sněhu stejně, jako dřív na bramborách a na chmelu. To není málo lidí... A třicet miliard, nevyplacených za tuto práci, není málo peněz.

Ať si v zastupitelstvech spočítají, co je levnější a seznámí s ceníkem své občany. Demokraticky. Všechno něco stojí. Cesta ke zvýšení daně z majetku se otevírá zásluhou občanského demokrata... Zaplat' mu to Pánbůh.

Britské listy - <http://www.blisty.cz>

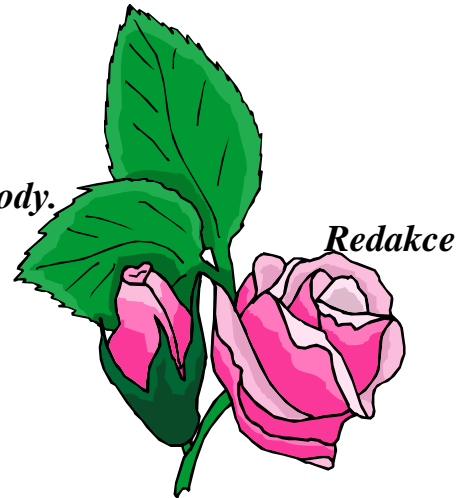
A pak si vyberte ... (vv)

Společenská kronika

V březnu 2009 oslaví významné životní jubileum tito naši spoluobčané

*pan Jaroslav Linhart
paní Zdeňka Burgetová*

Jubilantům přejeme mnoho štěstí, lásky a životní pohody.

Změna jízdního řádu linky PID č. 448

Na základě vzájemné domluvy mezi dopravcem "Martin UHER, spol. s r.o." a Regionálním organizátorem Pražské integrované dopravy (ROPID) byla navržena změna jízdního řádu autobusové linky PID č.448, která je vedena v trase "Dobřichovice, rozc. Karlík - Mníšek pod Brdy, Základní škola".

Přehled změn:

- zkrácení doby jízdy ve směru do Mníšku pod Brdy o 4 minuty z důvodu rozdílné ceny jízdného. Cestující v úseku "Mníšek p. Brdy - Černolice" zaplatí za jízdenku 10 Kč, protože doba jízdy je menší než 15 minut. V opačném směru je však nutné zaplatit za jízdné 14 Kč, protože doba jízdy zde přesahuje již stanovených 15 minut pro desetikorunovou jízdenku.
- posun spoje č.1 s odjezdem ze zast. "Dobřichovice, pošta" z 5:22 na 5:25 hod. z důvodu zkrácení jízdní doby do Mníšku pod brdy a zajištění vyčkávání v zast. "Řitka" na spoj linky PID č.318 od Prahy
- posun spoje č.4 v trase "Řitka, Bučina - Řitka" ze 4:56 na 4:54 hod. z důvodu dostatečné časové rezervy v zast. "Řitka" pro odbavení cestujících do Prahy (autobus pokračuje jako spoj linky PID č.318)
- posun spoje č.5 s odjezdem ze zast. "Dobřichovice, pošta" ze 7:00 na 6:55 hod. z důvodu návaznosti na vlak ČD linky S7 do Prahy (tento posun realizujeme na základě dvou stížností od občanů města Dobřichovice)
- posun spoje č.31 s odjezdem ze zast. "Dobřichovice, pošta" ze 17:30 na 17:20 hod. z důvodu
- zajištění návaznosti od vlaku ČD linky S7 z Prahy

